

Aline Feuvrier (vert. Nini Wielink): 'Ik leef met het hart van een ander.'
Uitgeverij Arena, Amsterdam 2008. Vert. van: 'Mon coeur qui bat n'est pas le mien.'
ISBN 9069749464 (Harttransplantatie/1).

Over de schrijfster: De Franse Aline Feuvrier is (in 2008) een twintiger met een 'nieuw' eigen gedoneerd hart dat ze op 23 februari 2006 kreeg. Ze heeft haar eindexamen in 2007 gedaan.

Soort boek/ziekte/stijl: ervaringsverhaal van Aline die 19 jaar is als ze een donorhart krijgt omdat ze een te groot hart heeft dat achteruit is gegaan. Heel direct bij de ervaring geschreven, goed leesbaar.

Korte samenvatting: De vader en opa van Aline hadden dezelfde hartafwijking als Aline. Haar vader stierf toen Aline drie was. Alines jeugd stond dan ook in het teken van haar hartafwijking. Het boek begint als Aline 18 is en zich steeds zieker voelt. Ze is moe, heeft weinig trek, veel dorst en kan vaak eten niet verdragen. Maar ze wil niet ziek zijn en dus gaat ze veel te lang door. Tot dat de dag komt waarop het hart weer gecontroleerd moet worden. Ze moet meteen blijven omdat het in een te slechte staat is, belandt op de intensive care, krijgt een hartstilstand, komt aan een kunsthart en krijgt een donorhart. Daarna moet ze herstellen en revalideren en pas daarna kan ze haar leven weer oppakken en eindexamen doen. Dat alles beschrijft ze zeer direct en aangrijpend. Met een voorwoord van Esther-Clair Sasabone, <http://www.esther-clair.nl> deelneemster aan BNN's De grote Donorshow http://nl.wikipedia.org/wiki/De_Grote_Donorshow en in het laatste hoofdstuk een pleidooi om donor te worden.

Wat viel op: Dat Aline een jong persoon is, gericht op haar toekomst die dicht bij haar ervaring blijft en minder bij die van anderen. En het pleidooi om donor te worden. ('Mijn hart heeft u nog iets te zeggen.').

Citaten: Pag. 56: 'Dan begint ze het te begrijpen, ze wrijft me warm terwijl ze tussen de medicijnen rommelt, op zoek naar een wonderpil. 'Hoor je me? Aline, hoor je me? En ze smeert in en wrijft uit alle macht. 'Aline, Aline, hoor je me?' Ja vaag.' ...

Pag. 124: 'Het is een indrukwekkend litteken. Het is groot, rood en gezwollen, en ik heb overal blauwe plekken, alsof ik ben geslagen!.....Negentien jaar heb ik geleefd met een borstkas zonder litteken en dit gebutste lichaam is niet erg fraai om te zien. Ik zal eraan moeten wennen. Wanneer de euforie van de eerste periode voorbij is, begin ik me dingen af te vragen.'

Recensie: Anja Schüller 19-02-2008: Ik vind dat Aline haar verdriet, het wachten, de onderzoeken en de transplantatie prachtig met ons heeft gedeeld. Het leest absoluut niet als een 'zielig' boek. Daarvoor heeft Aline te veel kracht om te vechten.